

PŘÍBĚH O ROZBITÉM ZRCADLE,
jak jej Jeanne vyprávěla své dceři Élisabeth

„Bylo nebylo, na nebi kdysi viselo moc velké a moc krásné zrcadlo a v tom zrcadle bohové pozorovali životy lidí, které se v něm odrážely. A tak když tady dole něco neklapalo, hned se to dozvěděli a mohli věci rychle napravit, a protože to byli bohové, šlo jim to moc dobře. Byla to prý jejich oblíbená hra a říká se, že někdy sami dělali na zemi zmatek, aby se pak mohli bavit tím, že všechno zase dají do pořádku.

Jenže jednoho dne se ta hra zvrtila. Jistý mladičký bůh, jeden z těch, co si o sobě myslí, sotva vyjdou z limbu, kde se bohové rodí, že mají na to skolit všechny draky z pekel, chtěl ukázat, čeho je schopen, a začal promíchávat všechno, co v zrcadle viděl, zrovna jako kdyby míchal barvy ve velikém hrnci. V zrcadle se rázem všechno popletlo, lidi, domy, řeky i zvířata, všechno se to okamžitě pomíchalo a už tam nebylo nic vidět, nedalo se poznat, kdo je kdo ani jakou má co barvu, protože všechno bylo zpřeházené. Po chvíli se začalo ze zrcadla kouřit, jako by ho

někdo zapálil, a pak najednou prásk a zrcadlo se roztráštlo na tisíce a tisíce kousků.

Víš stejně dobře jako já, že rozbít zrcadlo znamená sedm let neštěstí, takže na zemi nastalo sedm let pohrom. Bohové na nebi se nudili a bědovali, že si rozbili hračku. Jenže žádný z nich, a to je zvláštní, když to přece byli bohové, nevěděl, jak ji opravit.

Přesně na den o sedm let později se uprostřed noci probudila jedna holčička, která se jmenovala Élisabeth, ale stejně jako tobě jí všichni říkali Éli. Aniž tušila jak a proč, ocitla se na ulici, což se už sedm let nikomu nestalo, protože už sedm let venku pršely střepy z rozbitého zrcadla, které zabíjely stejně spolehlivě jako rána z revolveru. Nu a tahle noc byla neobyčejná právě tím, že pršet přestalo, a Éli se mohla dívat na oblohu a nehrozilo jí, že jí střepy vypíchnou oči.

Chodila a chodila, chodila neúnavně a bez ustání. Šplhala po horách a přecházela oceány, přes ty teď vedly mosty, protože ode dne toho velkého zmatení bylo všechno vzhůru nohama, a když došla na druhý břeh, pokračovala dál rovnou za

nosem. Vtom jako by se v ní náhle zadřel motorek, najednou toho měla dost a zastavila se na kraji cesty nedaleko vesnice obehnané valem. A tam, zatímco seděla u příkopu na velkém plochém kameni porostlém mechem, začala mluvit. Z úst se jí řinula slova a ona nevěděla, odkud se berou, nikdy předtím jí nepřišla na mysl a taky je nikdy předtím neslyšela. Vůbec jí nevadila, všechna ta neznámá slova, co jí sama od sebe vycházela z hrdla, líbila se jí, i když jí připadala zvláštní. Nemluvila k nikomu konkrétnímu, vždyť na té cestě nikdo kromě ní nebyl, ale ani sama k sobě, protože mluvila nahlas, no vlastně to bylo celé dost bizarní. Zvláště protože se s každým jejím slovem některý ze střepů zvedl ze země, do níž se při pádu zarazil, a vyletěl k nebi. Rázem jich tam poletovaly tisíce a vytvářely neuvěřitelné odlesky, jak se v nich odrážel svit měsíce, byl na to krásný pohled, na to zrcadlo, co se kousek po kousku zase skládalo dohromady. A potom, zrovna když začínalo svítat, se všechno uklidnilo. Nebe se zavřelo, holčička umlkla a bohové se zaradovali.“

U JEANNE, ČTVRTEK 22. SRPNA 1963, 9.20

Nekřičí na mě. Vlastně na mě ani nemluví, nebo jenom aby mi řekla „jdi mi koupit balíček royalek, nebudu si zapalovat vajgly jako nějaká běhna, a nestrkej si pořád prsty do pusy, utracím v krámě majlant, abys měla co jíst, tak jez občas i něco jinýho než vlastní prsty, jinak tě ty tvoje nedorostlý klukovský nohy budou pronásledovat celej život, a řekni mi, Éli, co bych si já počala s holkou jako ty, s nedorostlejma klukovskejma nohama.“

Na slova, která říká, jsem si už zvykla. Jako bych je ani neslyšela. Horší je to s těmi, která neříká. Promlouvají z jejích očí. Jde z nich hrůza. Z jejích slov, ne z jejích očí. Když je konečně přestanu slyšet, je to jen proto, že jsem odešla z jejího pokoje, jiný důvod to nemá. Nechala jsem ji v její posteli, nechala jsem její příliš obnažené tělo v její posteli, nechala jsem její oči tam, kde jsou, jenže pořád cítím, jak se mi zarývají do zad. Na hřbitov si mám vzít „hezký šatečky, abys vypadala k světu. A žádný kytky. Ty jsou pro mrtvý, ne pro tebe.“